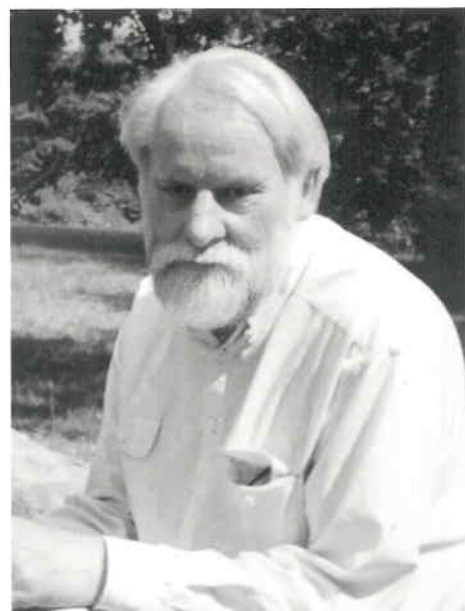

Miloš Ševčík

Narodil se 27. června 1939 v Klatovech.

V letech 1958-1964 studoval na Vysoké škole umělecko-průmyslové v Praze. Hned po svém absolutoriu se začal projevovat jako grafik naprosto vytríbeného projevu a již v druhé polovině šedesátých let získal za svou tvorbu několik významných ocenění (1967: 2. cena za grafiku na Pražském salonu, 1968: 1. cena za grafiku na jihlavském Bienále grafiky). Za zásadní počín na české výtvarné scéně šedesátých let je dodnes považována také jeho prezentace futuristické kolekce průhledných umaplexových objektů (bublín) na symposiích Artchemo 1968 a 1969 v Pardubicích). S nástupem normalizace se Ševčíkova tvorba stala nežádoucí, s oficiálním zdůvodněním ze strany někdejšího Fondu výtvarných umělců, že „nemá dnešku co říci“.

Byl z veřejného výtvarného života vymazán a byl nucen se žít jako propagační grafik. Do „oficiálního“ výtvarného světa se vrací až na počátku 90. let, a to jak grafickou tvorbou (v roce 1996 získal Hlavní cenu na bienále kresby v Plzni), tak i pozoruhodnými malbami středních i velkých formátů. Autor je zastoupen v mnoha soukromých i veřejných sbírkách v ČR (Národní galerie v Praze,...) i zahraničí (Národní galerie v Rio de Janeiro) a je předními historiky umění právem považován za významnou osobnost české výtvarné scény. Miloš Ševčík zemřel 11. 12. 2007 v Praze.

Ševčíkova obrazná vize světa vyrůstá z přírody a jejích událostí a procesů jako tajemných promluv, jako ne vždy rozpoznatelných znamení síly stvoření. S velkou obezřetností řečeno, je jeho tvarosloví biomorfní a základním tématem je početí, zrod, vznikání, počátek, nepostřehnutelnost stvořitelského okamžiku, ale také naprostá nezajištěnost existence, obtížnost být jí vskutku přítomen.

Proto Ševčíkova díla nikdy nepředkládají tvrzení, konečná zjištění, nepromlouvají o definitivním, ukončeném, ale mluví o příslibu, o rozevírající se možnosti a o křehkosti. O stále živoucím.

Jeho kresby a obrazy rozostřují obrysy vynořujících se tvarů jako by ukazovaly, že život je nejspíše nejistotou vyzývající k odhodlání. Obrazy tento základní princip rozostření rozvíjejí světlem a Ševčíkův koncept tu je ještě, při vší střídmosti, velkorysejší. Jejich bioformy se dávají ještě méně poznat, jakoby jen zvolna a opatrně vzlíataly, nebo naopak mizely ve světle prostoru obrazu.

Autor vnímá, že dílo stvoření, příroda, natura, fysis, se nám jen těžko sdělují. Nechce zpodobujícím ob-

razem sledovat přírodní krajinnou senzaci, ale odvažuje se stát vprostřed stále se dějící přírody, která se, jak řekl Hérakleitos, ráda skrývá (Ivan Neumann, text katalogu výstavy galerie Ars, Brno).

Lehké, sotva postřehnutelné barevné valéry v Ševčíkových obrazech po polovině 90. let mírně násobí svou intenzitu. Zdánlivě čitelnější tvary přesto odmítají definitivnější obrys, který se i nadále ztrácí ve světelné mlze bez snahy sdělovat cokoli určitějšího. Proměny, Vlny, Zaznívání, Mizení, Stíny jen podhalují existenci „pod povrchem“ a naznačují, že nic není statické, definitivní, že vše se hýbá, dýchá, žije. Stále můžeme jen a jen tušit dění ve skrytých hloubkách-nitrech, ve skrytých výškách - tvar vzhůru je symbolem naděje, víry, vzrůstu.

Ševčíkovo dílo prochází neustálými, sotva postřehnutelnými proměnami, přesto pociťujeme sílu umělcova sdělení. Energie vyzařující z jeho „velkých nic“ nás přivádí do nejasných krajín pra-světa a otevírá otázky po pramenech lidské existence.

PhDr. Eva Neumannová

(z katalogu k retrospektivní výstavě Do nitra, 2006)

OSTRAVA!!!

OSTRAVA!!!
MORAVSKÁ OSTRAVA
A PŘÍVOZ

Galerie Magna, Bieblova 3, 702 00 Ostrava / výstava potrvá od 16. 5. do 20. 6. 2012

Tento projekt je realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy a Městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz

Záblesky, 2004, olej na plátně, 85 x 120cm